

Vier zonder

**Verslag van
een heldendaad**

**GIJS
MULLER**

Vier zonder

Verlag van een
heldendaad

Gijs Muller

UITGEVERIJ
VOGELVRJ

Colofon

Eerste uitgave: augustus 2021
Gijs Muller

Uitgeverij Vogelvrij
Redactie: Simone de Lier
Correctie: Janke Scharff
Omslagontwerp: Jesse Jeroen Unlimited
Opmaak: Arjen Broeze, Kingfisher Design

ISBN E-boek: 978-90-8311-585-6
ISBN Paperback: 978-90-8321-555-6

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of op enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende(n).

© 2021 Uitgeverij Vogelvrij. All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the prior permission in writing from the proprietor(s).

1.

Goedemiddag of goedenavond, goedemorgen kan natuurlijk ook. Tot u spreekt de toekomst. Wij zijn het nageslacht van de helden van dit verhaal en bestaan nog helemaal niet als het grote gebeuren waar dit boekje over gaat plaatsvindt. We horen er straks over in de toekomst. Is dat niet mooi? We zijn nog niet geboren of er ligt al een mooi verhaal op ons te wachten. U heeft ervoor gekozen dit werkje te lezen en dat is mooi, daar zijn wij blij mee, want we willen het graag vertellen, heel graag zelfs. Het is namelijk een prachtig verhaal, zijn wij van mening, over vier vrienden die iets heel bijzonders hebben gedaan, iets geweldigs mogen we wel zeggen, waar ze erg trots op zijn. En dat is terecht, dat zult u straks ook van mening zijn, dat weten wij zeker.

Ronald, Egbert, Friso en Jeroen zijn samen opgegroeid in een dorpje in Noord-Holland, als gewone jongens, en op het moment dat we kennis met hen maken, zijn ze begin dertig en leven ze in een tijd waarin zij zich niet zo heel erg thuis voelen. Vroeger vormden jonge mannen de essentie van het mensdom, nu niet meer. Niet dat dat helemáál onterecht is – er zijn inderdaad ook nog andere wezens op aarde, dat is juist – maar om nou de hele dag bekeken te worden als iets walgelijks en minderwaardigs, dat gaat wel ver.

Worden ze dat dan? Zo ervaren deze vier jonge mannen dat zelf wel. Ze voelen zich niet meer welkom en dat wordt eigenlijk steeds erger, zijn ze van mening. En ja, mannen, en zeker jonge mannen, hebben nou eenmaal een kwetsbaar en teer ego. Daar kunnen ze niets aan doen, dat hoort bij wie ze zijn. Dus dat oordeel komt hard aan.

Het is 2015. Een prachtig jaar en een verschrikkelijk jaar is het, zoals eigenlijk alle jaren dat zijn. Verdriet en ellende wonen vlak naast blijdschap en succes, liefde en haat gaan hand in hand, geluk en pech worden oneerlijk verdeeld. Dat is nou eenmaal hoe het leven is en dat is in 2015 niet anders.

Laten we om te beginnen eerst eens even een jaar of vijftien teruggaan, naar het begin van het nieuwe millennium. De jongens zijn dan nog echt wel jongens en ze zijn lid van roeivereniging De Spaan, een bloeiende sportclub in Noord-Holland, die aan 'iedereen in en om Uitgeest de gelegenheid biedt de roeisport te leren kennen en te beoefenen'. Ronald, Egbert, Friso en Jeroen zijn, of we moeten eigenlijk zeggen wáren, fanatieke roeiers, die met hun vier-zonder-stuurman in de afgelopen jaren heel wat successen hebben behaald bij plaatselijke en districtskampioenschappen. Ze zijn zelfs een keer bij een grote landelijke jeugdwedstrijd derde geworden. Naarmate echter de hormonen de kop opsteken en er van hogerhand steeds nadrukkelijker bedreigd wordt met allerlei

toekomstige verantwoordelijkheden, zwakt de passie voor de sport wat af. Ze beginnen zich zo langzamerhand meer bezig te houden met dwarsigheid, luiheid en genot dan met secondes tijdwinst.

Ze roeien nog wel, en ook nog weleens fanatiek en met volle overgave, maar het is veel minder een doel op zich geworden. De boot brengt hen naar plekken waar ook andere jonge mensen heen gaan, om daar zonder gestoord te worden door ouders en jongere broertjes en zusjes met elkaar te verkeren en aan elkaar te ruiken of iets meer dan dat.

Zo ook deze zonnige zaterdagmiddag. De vier komen aan bij een van de populaire eilandjes in het Uitgeestermeer, waar muziek klinkt uit meegebrachte gettoblasters en de meisjes in bikini's op grote handdoeken liggen te wachten op wat er komen gaat. Daar openbaren zich meteen de essenties van de persoonlijkheden van de vier: knappe Ronald stapt aan wal en maakt gelijk contact met de bikinidraagsters die daar zijn, Egbert gaat alvast bezig met de organisatie van de lunch – kleed uitspreiden en de broodjes uit het cellofaan wikkelen – Friso zit meteen al in het gras even 'iets vooruit te eten' en Jeroen tilt ondertussen zonder blikken of blozen de zware roeiboort uit het water en zet hem ondersteboven op het land.

'Shit hé.' Ronald komt teruggelopen. 'Wat is die Suzanne een lekker wijf aan het worden zeg. Heb je die tietten gezien? Godskolere.'

'Zouden jullie meteen alle papertjes en

plastic en zo in deze vuilniszak willen doen?' vraagt Egbert. 'Dat ik niet straks twintig minuten al jullie zooi hoeft te gaan lopen opruimen?'

'Hebben we eigenlijk alleen maar broodjes?' Friso kijkt bezorgd naar wat er uitgestald ligt. 'Volgens mij is dit niet genoeg voor ons vieren. Is er geen vruchtenyoghurt of zo? Of vla?'

'Als je het niet zelf meegenomen hebt, niet. Ik bedoel, ik hoeft die zoete troep niet,' zegt Egbert, terwijl hij van opgevouwen jassen zitjes maakt.

'De b-b-boot ligt,' zegt Jeroen en hij ploft neer.

Even later zitten ze met zijn vieren zwijgend te eten, zo nu en dan een quasinonchalante maar jaloerse blik naar verderop werpend, waar de harde muziek klinkt en gerookt en gedronken wordt.

'Rookt Suzanne eigenlijk ook?' vraagt Egbert.

'Ik geloof van niet. Maar het maakt me niet uit. Als je zulke tietten hebt, mag je van mij alles.' Ronald zwaait naar wat meisjes daar en meteen zwaaien er drie terug. 'Shit,' zegt hij.

'Wat? Is d-d-drie niet genoeg?' lacht Jeroen.

'Het zijn niet de mooie.'

'Voor mooie vrouwen moet je de hele dag je best doen,' zegt Friso met volle mond. 'Niks voor mij. Ik wil geen lekker wijf. Die zijn nooit tevreden met iets en willen altijd meer. Ik wil een leuk leven, met iemand waar je mee kunt lachen en die niet vreemdgaat en zo. Ik heb geen zin in gezeik.'

'Gelijk heb je,' zegt Egbert. 'Helemaal mee eens. Doen jullie de papiertjes even in de plastic zak?'

‘Dat hoeft toch niet per se nu meteen? Dat kan toch ook straks?’

‘Straks zijn jullie het vergeten en loop ik het weer te doen.’

‘Ook goed,’ grijnst Ronald. ‘Je houdt toch zo van hard werken? Ga je gang.’

‘Rot op, Ron. Ik ben je hondje niet.’

‘Het is gewoon oneerlijk verdeeld in de wereld,’ zegt Friso en hij pakt nog een broodje dat belegd is met kaas en ham tegelijk. ‘Sommige mensen krijgen alles voor niks en anderen moeten keihard werken voor niks. Jullie eten bijvoorbeeld net zoveel als ik en jullie zijn dun en ik niet.’

‘Jij eet meer dan wij,’ zegt Egbert. ‘Jij eet meer dan iedereen.’

‘Niet waar. Dat is gewoon niet zo. Dit is mijn derde broodje en dan stop ik. Ik eet alleen wat eerder dan jullie omdat ik eerder honger heb. Dat heeft met mijn stofwisseling te maken.’

‘Maar dat het oneerlijk is in het leven, dat ben ik met je eens,’ zegt Egbert.

‘Ronald heeft ge-ge-gewoon ge-ge-geluk gehad,’ stottert Jeroen. ‘Hij heeft alles: l-l-looks en b-b-brains.’

‘En hij is ook nog eens de beste roeier van ons vieren, volgens Van Vliet,’ zegt Egbert, ‘terwijl hij bijna niet traint. Echt irritant.’

‘Hoezo is hij de beste? Dat is Jeroen toch?’

‘Technisch is hij de beste. Van nature. Jeroen is de sterkste, dat is wat anders.’

‘Jullie zijn te gespannen. Dat is het.’ Ronald zwaait nu naar Suzanne die zijn kant op kijkt. Ze

lijkt het niet te zien, want ze zwaait niet terug. 'Je moet niet zo moeilijk doen over alles. Op jezelf vertrouwen, dan gaat alles goed.'

'M-m-makkelijker ge-ge-gezegd dan ge-ge-gedaan,' zegt Jeroen.

'Papiertjes en plastic in de vuilniszak. Meteen aub,' zegt Egbert. 'Anders ga ik nooit meer mee.'

'Waarom zijn we hier eigenlijk?' Friso heft verontwaardigd zijn handen omhoog. 'Jullie zitten alleen maar steeds naar die wijven te kijken. Laten we ergens anders heen gaan en lol hebben met z'n vieren. En we moeten toch zo weg, want we hebben te weinig eten bij ons.'

'Wil je geen vriendin, Fries?' Ronald gooit een propje cellofaan naar hem toe. 'Ben je homo of zo?'

'Mocht je willen. Vrouwen verpesten de gezelligheid. Vroeger hadden we het veel leuker.'

Egbert knikt. 'Is wel een beetje waar, mannen.'

'Het is de n-n-natuur. Daar d-d-doe je niks tegen.'

'Jammer,' zegt Friso. 'Van wie is dat laatste broodje? Mag ik dat nog?'

2.

Terug naar waar we waren en waar we zijn: 2015.

Ronald is nog steeds het grote talent en de knappe boy, met zijn wilde, blonde haren, blauwe ogen en mannelijke lijf, maar hij is er lui van geworden en vrijgezel van gebleven. Ooit studeerde hij een jaartje rechten en heeft hij daarna nog een opleiding tot makelaar half afgemaakt. Het werd allemaal niks en nu werkt hij zo nu en dan als fotomodel en figurant bij de film en televisie. Studeren is niks voor hem, op het moment dat het saai wordt en hij iets moet leren wat waarschijnlijk totaal geen zin heeft en hij nooit zal tegenkomen in het werk dat hij later gaat doen, haakt Ronald af. Het gaat hem niet om de status van een papiertje, zelfrespect heeft hij voldoende, het is niet aan anderen hem te beoordelen, dat kan hij uitstekend zelf. Het door hem als dom en hersenloos gekwalificeerde modellenwerk doet hij weliswaar tegen wil en dank, maar het heeft gewoon te veel voordelen om er afstand van te nemen: hij hoeft er niks voor te kunnen en het betaalt goed.

Wat de vrouwen betreft, er lijkt er nooit eentje goed genoeg om serieus zijn leven aan te verbinden. De een heeft het ene nadeel, de ander het andere: de een praat te veel, de ander zegt niks, de een heeft te korte benen, de ander een dikke reet, de een is dom, de ander een betweter.

Waarom is er niet een vrouw die net zo geweldig en perfect is als hijzelf?

Nou ja, die is er eigenlijk wel, zo zegt hij regelmatig, vooral als hij een slok op heeft, en dat is Suzanne, maar Suzanne wil hem niet. Niet meer. In het verleden hebben ze wel even iets met elkaar gehad, in de tijd dat ze elkaar ontmoetten op de eilandjes op het meer. Suzanne kwam er echter al snel achter dat een leven met Ronald haar weinig bestendigheid en rust zou opleveren, niet in de laatste plaats omdat hij met veel interesse om zich heen bleef kijken. Al na een paar weken maakte ze het uit en ging ze verder met Egbert, een man waar ze op kon bouwen en die zijn best voor haar deed.

Ronald wil Suzanne – zij is de enige die hij wil – maar zij weet heel goed dat de belangrijkste reden daarvoor is dat zij hem afwijst. Het is dus geen liefde, het is ego.

Suzanne heeft onlangs definitief het familie-café Het Blijde Hert van haar vader overgenomen en haar glorieuze aanwezigheid daar – ze ziet er altijd perfect en sexy maar beschaafd uit – is een belangrijke bijdrage aan de populariteit van het etablissement, dat ongeveer altijd goed gevuld is of gewoon stampvol zit. Mannen en vrouwen komen daar niet alleen voor de sfeer en de kwaliteit van het gebodene, maar ook voor gastvrouw Suzanne, die iedereen in het dorp kent en alles over iedereen weet. Ze wordt alom bewonderd om wie ze is, de belangstelling die ze altijd voor iedereen toont – ook al is dat vaak gewoon professionaliteit – en om wat ze uitstraalt.

En Egbert, de topper, de organisator, de ploeteraar, is op een bepaald moment opeens, tot zijn eigen starre verbazing, met de waardevolle buit aan de haal gegaan. Suzanne koos voor hem en dat was dat. Zelf had hij daaromtrent vrij weinig in te brengen. Zij koos, hij was gekozen, en wat moet je als man als zo'n dijk van een wijf zich aan je aanbiedt? Dankbaar in ontvangst nemen, er is geen andere mogelijkheid. Toch? De twee zijn al jaren samen en de trouwerij staat al eindeloos op het programma, het komt er alleen steeds maar niet van. Is dat misschien ook omdat Egbert het diep vanbinnen niet helemaal vertrouwt? Wil Suzanne hem echt of gaat het haar erom Ronald een lesje te leren en hem te laten zien dat niet iedereen zich zomaar aan zijn voeten werpt? Is hier sprake van liefde of wordt er een spel gespeeld?

Hij denkt er maar niet te veel over na. Ook Egbert staat op het punt de zaak van zijn vader over te nemen – vloerbedekkingen en tapijten – en doet wat hij altijd gedaan heeft: hard werken. Dat is wát hij is, dat is wíe hij is. Hij heeft geen talenten, hij krijgt niets gratis. Alleen door gedisciplineerde inzet kan hij zich een plekje verschaffen in de wereld, dat is hem op jonge leeftijd duidelijk gemaakt door diezelfde vader: 'Wij zijn geen Romário's of Maradona's, jongen. Sommige mensen zijn dat, die kunnen scoren en succes hebben zonder te trainen en zonder op hun gezondheid te letten, de anderen moeten dat wel en zij moeten ploeteren. En wij zijn de anderen. Knoop dat goed in je oren.' Egbert

knoopte het goed in zijn oren en ging aan het werk. Na verloop van tijd werd dat geploeter een verslaving en nu kan hij niet meer zonder. Dag en nacht is hij in de weer.

Friso doet het anders. Ook hij heeft een blauwe maandag gestudeerd – hij is zelf vergeten wát – en had toen een bijbaantje als verkoper bij een firma in tweedehandsauto's. Omdat dat goed liep, hij dat goed kon en de studie hem totaal niet interesseerde, groeide dat na een paar jaar uit tot zijn beroep. Vervolgens heeft hij met behulp van zijn vrouw 'slimme Emmy', zoals ze al sinds haar kleutertijd genoemd wordt, het bedrijf met flink wat vreemd vermogen overgenomen. Friso heeft een vertrouwenwekkend postuur en een oprechte oogopslag. Hij verkoopt zijn auto's alsof het broodjes kaas zijn, niet in de laatste plaats omdat hij bereid is een koop terug te draaien als het een kat in de zak blijkt en er toch van alles aan het vehikel blijkt te mankeren. Wat nogal eens het geval is. Dat heeft hem de naam en faam van betrouwbaarheid gegeven, dus klanten heeft hij genoeg, alleen de winst blijft een beetje achter. Hij kan lang niet elke maand aan zijn financiële verplichtingen voldoen en regelmatig springt Emmy bij om het bedrijf overeind te houden, wat hem niet lekker zit. Zij bestiert ondertussen dan ook nog hun gezamenlijke huishouden en combineert dat met een drukke baan bij een evenementenbureau. Ze is altijd bezig, heeft altijd een goed humeur en twijfelt nooit aan haar huwelijk. En hij hangt er toch maar een beetje bij, heeft hij het gevoel.

En dan is er nog gevoelige, onzekere Jeroen, de sterke boerenzoon die op de boerderij van zijn vader werkt. Hij is nogal een stille, vooral omdat hij een stotterprobleem heeft. Als hij iets zegt, duurt het gewoon even wat langer dan bij een ander, omdat hij beginmedeklinkers vaak een aantal keren moet laten klinken voordat hij de rest van het woord kan uitspreken. Het zijn vooral de L, de K, de P, de G en de D die hem moeite kosten, eigenlijk is het alleen de H die hem bijna altijd goed afgaat, omdat die kan worden uitgesproken als een zucht met veel lucht.

Jeroen heeft geen oog voor zijn kracht en staart zich blind op zijn zwakte: zijn spraakgebrek. Op de boerderij is hij goud waard – vooral dus omdat hij zo loei- en loeisterk is – maar hij beseft dat niet. En bij het roeien bijvoorbeeld moet hij zich ook vaak inhouden, anders trekt hij de boot volkomen scheef. ‘Jeroen, rustig, rustig, we gaan scheef,’ klinkt het regelmatig in paniek, wat hem altijd weer verbaasd doet opkijken, omdat hij zich van geen kwaad bewust is. ‘Doe ik dat?’

‘Ja natuurlijk doe jij dat. Wie anders?’

Gelukkig heeft hij een lieve vriendin, de prachtige en lieve Surinaamse Debbie, die ook stottert. Zo hebben ze elkaar ook ontmoet, op een stotterkamp, waar ze zich allebei lichtelijk wanhopig voor hadden aangemeld en waar ze zich vanaf de eerste minuut dat ze elkaar ontmoetten aan elkaar vastklampten, om nooit meer los te laten. Het duurde even voordat

Debbie op de boerderij mocht komen wonen, maar toen Jeroens ouders beseften dat het serieus was met die twee, hebben ze een gedeelte van de deel verbouwd en werd dat het liefdesnestje van hun enige nog thuiswonende zoon en zijn exotische gade.

Bij zijn drie vrienden is ooit het beeld ontstaan dat Jeroen en Debbie elke dag twee keer met elkaar naar bed gaan, 's morgens en 's avonds, en omdat dat door geen van tweeën ooit wordt tegengesproken is dat een gegeven geworden, waar regelmatig met humor, afgunst of bewondering aan gerefereerd wordt. Vooral Ronald interesseert het nogal en hij begint er regelmatig over. Is het iets bijzonders wat Debbie doet dat Jeroen zo geïnteresseerd in haar houdt? Zelf is hij namelijk vaak snel op een vrouw uitgekeken. Hij suggereert daarbij dat zij misschien wat dierlijker in bed is dan de witte vrouwen die ze kennen, wat door zijn vrienden afgedaan wordt als racisme, waarop Ronald bij hoog en bij laag beweert dat dat toch iets positiefs is en dat racisme altijd over negatieve kwalificaties gaat. Het is een discussie die steeds weer oplaait en waar Jeroen zich nog het minste over opwindt. Hij is er niet mee bezig, voor hem is Debbie Debbie en haar huidskleur staat haar goed, zo zegt hij altijd maar weer, tegen het einde van het dispuut.

En die seks, ja, helemaal onwaar is het niet. Als ze tegen elkaar aankruipen, wat ze regelmatig doen en in bed eigenlijk altijd, dan komt het er gewoon van. Waarom niet?

We zijn er bijna maar nog niet helemaal, wat de introductie betreft van de hoofdpersonages om wie het gaat in dit heroïsche verhaal. Er is namelijk nog iemand die belangrijk is. Het is iemand die al dood is als wij worden geboren, iemand die nors en onopvallend op grijze foto's staat. Hij is voor ons als een verre opa, waar we verhalen over horen van onze vaders, omdat hij zo'n grote rol in hun leven heeft gespeeld.

Toen de mannen nog jongens waren en een tijdje een belofte voor de roeisport leken te worden, werden ze getraind door coach Van Vliet, een van de oprichters van roeivereniging de Spaan, die dus aan 'iedereen in en om Uitgeest de gelegenheid biedt de roeisport te leren kennen en te beoefenen'.

Van Vliet is een man zonder voornaam. Dat wil zeggen, hij zal absoluut een voornaam hebben, maar niemand weet wat die is, wat waarschijnlijk alleen maar komt doordat niemand er ooit naar gevraagd heeft. Want dat doe je niet, dat vraag je niet. Waarom dat is, dat weet eigenlijk geen mens, maar het is iets wat algemeen gevoeld wordt. Van Vliet is Van Vliet en hem persoonlijke vragen stellen is hoogst ongepast. Misschien of waarschijnlijk heeft dat iets te maken met het verdriet dat de man met zich meedraagt, waar iedereen van op de hoogte is en niemand over praat: Van Vliet heeft ooit een zoon die een groot roeitalent was verloren aan een motorongeluk. Zijn huwelijk bleek niet tegen dat drama bestand en de man leeft al jaren

in een half vervallen arbeiderswoninkje iets buiten het dorp, samen met de pijn over zijn zo tragisch overleden kind.

Bovendien, en dat weten de vier heel goed, is hij teleurgesteld over het afhaken van zijn getalenteerde pupillen. Hij heeft grote kampioenen van hen willen maken en als ze dan opeens niet meer gemotiveerd zijn en meer interesse beginnen te krijgen in andere zaken, wendt hij zich van hen af, boos en verdrietig. Het leven geeft hem niet waar hij naar verlangt, op geen enkele manier.

3.

Het is een dinsdagavond, Ronald heeft niets te doen en ook de volgende dag heeft hij vrij, dus hij gaat even langs bij Het Blije Hert, waar hij hartelijk maar toch, zoals altijd, met enige afstandelijkheid ontvangen wordt door Suzanne, die het druk heeft omdat ze alleen achter de bar staat vanavond. 'Ron, wat leuk. Heb je niks te doen of zo?'

'Ik moest aan je denken.'

'Sodemieter op.'

'Zeg je dat tegen al je klanten? Lijkt me niet verstandig.' Hij grijnst.

Het is zoals altijd gezellig in het café dat een prachtige combinatie laat zien van bruin en trendy. Uit de boxen klinkt Hazes in een jazzloun gemix, er zitten vaste gasten aan de bar, alle tafeltjes zijn bezet en aan de grote tafel zit een groepje luidruchtige jonge vrouwen, van wie er eentje versierd is met slingers.

'Bachelor party?'

'Maiden party heet dat voor vrouwen. Wat zal het zijn? Biertje?'

'Ja, doe maar.'

Ron krijgt zijn biertje en tussen de bedrijvigheid door wat aandacht van Suzanne. Wat te weinig voor wie hij is, vindt hij zelf. Net als hij dan maar weer wil vertrekken, stapt een van de jonge vrouwen uit het groepje naar hem toe. Een

mooie meid is het, met een open blouse en een waas van veel witte wijn in haar ogen. 'Jij gaat straks met mij mee,' zegt ze.

Ronald schiet in de lach. 'Zoek je ook iemand om mee te trouwen?'

'Nee zeg. Ikke niet. Seks wil ik. Heb ik net bedacht. Stevige seks, en die wil ik met jou. Straks. Bij mij thuis. Afsproken? Ik kan over een minuut of twintig weg. Ik heet Esmee.'

Suzanne loopt net langs met een dienblad met witte wijn en heeft wat opgevangen. 'Word je lastiggevallen, Ron?' lacht ze.

'Ik heb hem uitgezocht om met me mee te gaan straks,' lalt de open blouse. 'De avond moet wel in stijl eindigen.'

'Heel goed idee. Hij is leuk. Voor een keertje.' Suzanne loopt verder.

'Zie je nou. Ik zag het aan je. Die moet ik hebben, dacht ik. Kan je even op me wachten? Ik kan je ook de sleutel geven en het adres, en dan ga je er vast heen. Wat je wil. Jij mag het zeggen, want jij bent het snoepje van de week. Nou ja, van de dag. Ga je vast naar mijn huis?'

'Ik weet niet of ik dat een goed idee vind,' zegt Ron. 'Om als een hondje op je te gaan zitten wachten.'

'Dan moet je me nog even wat tijd geven. Ik ben zo klaar. Blijf hier zitten, ik hou je in de gaten, ik laat je niet meer ontsnappen.'

Ruim een half uur later wordt in de frisse slaapkamer van een bescheiden, maar leuk ingerichte doorzonwoning de toch wat verbouwereerde Ronald de kleren van het lijf geknoopt

en gestroopt. Een gretige mond en een wellustig lijf vallen op hem aan. De aanvankelijke opwindning van het nieuwe en het spannende verdwijnt al snel, tot zijn eigen schrik en verbijstering. En na wat gesjor en gelebber dringt het tot Esmee door dat het gebeuren iets anders dreigt te gaan verlopen dan ze gepland had. 'Shit hé,' zegt ze. 'Wat jammer nou.'

'Dit is echt voor het eerst,' hakkelt het snoepje van de dag geschrokken, verwijtend omlaag kijkend. 'Ik weet niet wat me overkomt.'

'Jammer. Maar ik had het kunnen weten. Je moet ook nooit de knappe jongens nemen als je vuurwerk wil, die hebben niet geleerd hun best te doen, omdat ze altijd krijgen wat ze willen. Ik ben een domme doos. Je zat zo mooi te wezen aan de bar dat ik me toch weer heb laten verleiden. Ben je acteur of zo? Of fotomodel?'

Ze praten nog wat – omdat het alternatief van meteen met het staartje tussen de benen het pand verlaten te erg is – en Esmee zakt weg in haar roes van Chardonnay. Voor Ronald zit er niets anders op dan zich aan te kleden en met stille trom te vertrekken.

Teruggaan naar Het Blijde Hert is natuurlijk geen optie, dus hij koerst maar naar huis, waar hij de blamage langdurig van zich af probeert te douchen. Terwijl hij het warme water over zijn gezicht laat stromen vraagt hij zich af waarom zijn toch altijd goed functionerende penis het dit keer liet afweten. Hoe kan dat opeens? Ze was lekker genoeg en gretig was ze zeker. Wat is er gebeurd vanbinnen?

Er blijkt geen andere verklaring mogelijk dan dat het komt doordat vrouwen tegenwoordig met dat seksueel assertieve gedrag van hen gewoon geen vrouwen meer zijn, en als vrouwen geen vrouwen meer zijn, kunnen mannen niet meer functioneren als mannen. Dat is het, dat moet het zijn, opgelost, het is niet zijn schuld.

Later in bed maakt Ronald zich zorgen over zijn reputatie. Straks vertelt ze wie het maar horen wil over het idiote fiasco dat haar overkomen is met die knapperd van aan de bar, en een roddel kan snel rondgaan, dat weet hij heel goed. Gelukkig zijn er genoeg die haar tegen zullen spreken, omdat ze andere ervaringen met hem hebben, omdat ze weten dat hij een meer dan uitstekende minnaar is, en wellicht zal ze vervolgens de gedachte toelaten dat het aan haar lag. Want het lag aan haar. Natuurlijk lag het aan haar. Ze was gewoon te dronken. Dat krijg je nou eenmaal als je te veel gedronken hebt.

O nee, dat klopt niet. Zij had te veel gedronken, niet h́j, mannen krijgen dat als ze te veel gedronken hebben, voor vrouwen maakt het niet uit, die zijn juist wilder met iets op. Nou ja, hoe dan ook, het is haar schuld, zij heeft hem in de war gebracht, dat is wel duidelijk.

Door al die verwarrende, over elkaar heen buitelende gedachten duurt het best lang voordat hij in slaap valt.

‘Ronald was er gisteravond even.’

‘O ja? Alleen?’

‘Hij kwam alleen binnen, maar vertrok al

vrij snel met een nogal dronken dame van een vrijgezellenfeestje dat aan de grote tafel lawaai zat te maken.'

'Tuurlijk. Er moet altijd gescoord worden.'

'Hij moest met haar mee, had ik de indruk. Ik geloof niet dat hij er veel over te zeggen had.' Suzanne grijnst.

'Dat overkomt mij nou nooit.' Egbert drinkt voorzichtig van zijn ochtendkoffie, die nog te heet zou kunnen zijn.

'Dat is maar goed ook, want jij hebt mij en ik zou het fijn vinden als je daar genoeg aan hebt.'

'Ik heb daar genoeg aan.'

'Fijn. Ik stond er trouwens gisteravond alleen voor. Trudy was weer eens ziek. En ik kon zo gauw niemand anders krijgen.'

'Vervelend.'

'En niet goed voor de zaak ook. Mensen moeten soms te lang wachten en ik kan ze niet de aandacht geven die ze van me verwachten. Ik heb echt iemand nodig voor de logistiek, iemand die ik kan vertrouwen.'

Er valt een stilte. Egbert smeert zijn boterham.

'We zouden van Het Hert prima kunnen leven, Eg. En als alles perfect loopt nog meer dan dat.'

'Ik weet het.'

'En dan hoeft jij niet de hele dag op pad. Met iets wat je niet echt leuk vindt. Ik bedoel, ik heb niet de indruk dat je erg opgewonden raakt van al die vloerbedekkingen.'

'We doen ook tapijten. En waarom moeten we steeds hetzelfde gesprek hebben?'

‘Omdat ik vind dat je er toch nog eens over na zou moeten denken. Of je het echt wil.’

‘De zaak overnemen, bedoel je?’

‘Zo goed loopt-ie niet en dat weet je. Ik bedoel, je hebt er enorm veel werk aan, het bezorgt je veel kopzorgen en het is maar de vraag of het ooit nog iets wordt. Terwijl Het Hert...’

‘Dus dan kom ik in dienst bij mijn vrouw?’

‘Zo moet je dat niet zien.’

‘Maar zo is het dan wel.’

‘We doen het samen.’

‘Maar jij bent de baas.’

Suzanne haalt haar schouders op. ‘Wat maakt dat nou uit?’

‘Dat ben je toch wel, wou je zeggen?’ Hij lacht er maar om.

En zij dan ook, opgelucht door zijn vrolijkheid. ‘Denk er nou nog eens over na, Eggie. Alsjeblieft. Het zou alles zoveel makkelijker maken.’

Ze ontbijten in stilte verder. Egbert weet dat ze gelijk heeft, natuurlijk heeft ze gelijk. Heeft ze dat weleens niet? ‘Was je niet jaloers?’ vraagt hij dan opeens.

‘Op wie?’

‘Dat Ronald met die vrouw meeinging.’

‘Hou eens op zeg. Krijgen we dat weer.’

‘Je vindt ’m knap en aantrekkelijk, iedereen wil hem en hij wil jou. En je had het leuk met ’m. Volgens mij kijk je ’m dan toch met iets van spijt na. Als hij vertrekt met die vrouw. Lijkt me best normaal.’

Suzanne kijkt haar vriend aan. ‘Heb je weleens in een Ferrari gezeten?’

‘Nee. Hoezo? Wat heeft dat ermee te maken?’

‘Hij ziet er vanbuiten prachtig uit, indrukwekkend zelfs, en hij kan ook heel erg hard, maar als je er ooit in gezeten hebt, dan weet je dat de motor enorm veel lawaai maakt, het dashboard volkomen waardeloos is, je nog geen weekendtas in de kofferbak kwijt kunt en dat de stoelen niet lekker zitten.’

‘Dus dan neem je mij maar? Wat ben ik dan? Een Skoda stationcar? Een verlengde Berlingo? Een tweedehands Volkswagenbusje?’

Suzanne lacht. ‘Je zit heerlijk,’ zegt ze. ‘Ik weet niet wat het is, maar als je bij jou instapt, wil je nooit meer uitstappen.’

‘Maar jij zit aan het stuur en jij bepaalt waar we heen gaan. Dat dan weer wel.’

‘Deze metafoor begint uit de hand te lopen, schat.’

‘Valt wel mee, vind ik. Ik vind ‘m nogal verhelderend eigenlijk.’ Interessant, bedenkt hij, dat je jezelf iets kunt horen vertellen wat je dus blijkbaar weet, maar pas beseft als je het uitspreekt. Hoe werkt dat in het brein?’

‘We kunnen een goed leven hebben, met fijn werk dat geweldig betaalt als we ons samen richten op Het Hert. Dat is wat ik zeg. En je weet dat ik gelijk heb.’

‘Ja, ik weet het,’ zegt Egbert. ‘Maar ik probeer het voor mezelf te ontkennen. Struisvogelpolitiek, weet je wel. Gelukkig moet ik weg. Een bedrijfspand. Alles recht en vierkant. Dus dat schiet lekker op.’

Friso kijkt op zijn horloge. 'O jee. Ik ben weer eens laat en ik moet mijn lunch nog maken. Ik moet gewoon eerder opstaan.'

'Dat zeg je elke ochtend en die lunch doe ik wel,' zegt slimme Emmy, die met vlugge handen de tafel afruimt en alles in de afwasmachine zet. 'Breng ik 'm zo wel even langs. Ga nou maar.'

'En je hebt een beredrukke dag, zeg je net?'

'Hoe drukker ik het heb, hoe meer ik aankan. Ik maak nog even je lunch en ik breng 'm straks bij je langs. Vóór twaalf uur, maak je maar geen zorgen. Wat wil je? Drie met kaas en drie met zoet?'

'Nee zeg. Vier is zat. En doe ze maar met kaas. Dunne plakjes. Geen boter.'

'Als je maar vier boterhammen zonder boter en met dunne plakjes kaas op hebt, ga je om vier uur Marsen en Nutsen lopen eten, Fries. Dat weet je heel goed.'

'Dat is één keer gebeurd. Misschien twee keer.'

'Ik breng je eind van de ochtend zes boterhammen. Vier met hartig en twee met zoet. Ik moet daar rond die tijd toch in de buurt zijn, geloof ik. Komt goed.'

'Hoeveel afspraken heb je vandaag dan weer?'

'Stuk of zes. Staan in mijn agenda. Twee keer een pitch, een nabespreking en drie vervolgspraken, geloof ik. Komt allemaal goed, ik vind het leuk en ik ben goed voorbereid.'

'Wanneer doe je dat eigenlijk, dat voorbereiden? Ik zie je dat nooit doen. Je bent altijd bezig met iets anders.'

'Tussendoor doe ik dat. Ga nou maar. Kom.' Ze pakt hem bij zijn linkerpols en trekt hem omhoog. 'Bewegen, Fries, anders kom je nergens. Gewoon de ene voet voor de andere zetten en dan andersom, enzovoort enzovoort.' Ze geeft hem een kus. 'Fijne dag, schat. Verkoop maar lekker veel auto's.'

'Jezus, Em, als ik jou niet had.'

'En allebei je ogen niet, dan was je stekeblind. Dag Fries. Tot straks.' En ze duwt hem in de richting van de keukendeur. 'Trouwens, ik zit in mijn eisprong. Dus je moet vanavond weer aan de bak, vader. Of je wil of niet.'

'Moet je de k-k-koeien niet doen?'

'Heb ik allang g-g-gedaan natuurlijk.'

'Hoe l-l-laait is het dan?' Debbie komt wat overeind en kijkt op de wekker op het nachtkastje. 'O shit. M-m-maak me nou eerder wakker.'

'Kan ik niet. Je bent zo m-m-mooi als je slaapt.'

'En als ik wakker ben, wordt het m-m-meteen m-m-minder?' Ze lacht hard.

'Nee, dan wordt het nog m-m-meer.' Jeroen veegt het dekbed een stukje van haar af en streelt haar naakte huid. 'Dit is n-n-namelijk het m-m-mooiste stukje m-m-mens dat ik ooit g-g-gezien heb,' zegt hij.

'Dat zeg je elke m-m-morgen.'

'Omdat ik me er elke m-m-morgen weer over verbaas. Ik denk dat witte m-m-mensen daarom zwarte m-m-mensen discrimineren. Jullie zijn gewoon veel m-m-mooier dan wij. Wij zijn jaloers.'

'L-l-laten we het daarop houden,' zegt Debbie. 'K-k-kom je nog even in bed?'

'Ik d-d-dacht dat je het nooit zou vragen,' lacht Jeroen. Hij komt overeind en begint haastig zijn overal uit te trekken. 'En dat ik dan steeds weer met jou naar b-b-bed mag. Ik b-b-ben echt een *l-l-lucky b-b-bastard*.'

'Ik ook.'

'Aardig dat je het zegt. Maar dat is n-n-niet waar n-n-natuurlijk. Ik b-b-ben n-n-natuurlijk n-n-niet veel waard. L-l-laten we eerlijk zijn.'

'Voor m-m-mij wel. Voor m-m-mij b-b-ben je alles waard.' Ze pakt hem stevig vast en trekt hem naar zich toe.

Verder lezen?

Benieuwd naar het hele verhaal en wil je verder lezen?

KLIK DAN OP DE ONDERSTAANDE LINK

<https://uitgeverijvogelvrij.nl/boek/?id=vier-zonder>

Over Uitgeverij Vogelvrij

Uitgeverij Vogelvrij publiceert boeken met de lengte en de amusementswaarde van speelfilms.

Let op: digitale edities zijn veel milieuvriendelijker en veel goedkoper dan papieren versies.

Op onze website kost elk e-boek maar 4 euro. En voor 25 euro heb je er zelfs 12. Het voordeel van e-boeken is dat je ze kunt lezen op een e-reader, maar ook op een smartphone, een laptop of een tablet. Nog afgezien van de enorme aanslag die papieren boeken doen op het milieu — en op verhuizers en erfgenamen — heeft digitaal lezen naast de gunstige prijs nog veel meer voordelen: je kunt lezen in het donker, je hoeft geen zware boeken mee te slepen, je kunt gemakkelijk passages of namen opzoeken en je kunt de letters groter of kleiner maken.

Het doel van Uitgeverij Vogelvrij is ‘lezen’ een ander imago te geven en het geschreven verhaal toegankelijker te maken voor de consument van nu, die meer op beelden is gericht. Uitgeverij Vogelvrij zet niet de schrijver maar de lezer centraal. Elke maand verschijnt er minstens één nieuw boek. Soms vermakelijk, soms romantisch, soms controversieel, maar altijd entertainment.

Meer informatie over onze boeken vind je op:

<https://uitgeverijvogelvrij.nl>

UITGEVERIJ
VOGELVRIJ